

Little
Love

你是
我的
小确
幸

My Little Happiness...

ขอเรียกเธอ
ว่าความสุข

1

เขียน : ตงเปิ่นซีถู่
แปล : ซินโป-หย่งซุน

ตัวอย่าง

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

**แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ตั้งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

你是我的小小确幸 1

My Little Happiness... ขอเรียกเธอว่าความสุข 1

东奔西顾

ตงเปิ่นซีอู๋

ซินโป-หย่งซุน แปะ

"หลายวันก่อนทำไมคุณโมโห เมื่อครู่อยู่ที่ห้องหนังสือทำไมโมโห"

ฉงหรงเป็นคนมีเหตุผล เธอเห็นว่ามึบบางเรื่องพูดออกมาตรงๆ จะดีกว่า
ในเมื่อเวินเข้าซิงถาม เธอจึงตอบตามตรง "เพราะฉันคิดว่าในเมื่อคุณมีแฟนแล้ว
ยังมีใจให้ฉันอีกเหมือนชายชั่ว ฉันไม่ชอบแบบนี้"

เวินเข้าซิงประหลาดใจมาก จึงมองเธอ "ผมไม่มีแฟน"

ฉงหรงขมวดคิ้วทำหน้าสงสัย "คุณบอกว่ามีคนที่คุณชอบอยู่แล้วไม่ใช่หรือ"

ชายหนุ่มจุนงงอยู่ครู่หนึ่งกว่าจะเข้าใจความหมายของเธอ เขาส่ายหน้าอย่าง
จนปัญญาก่อนจะหัวเราะ "เพราะเธอน่าจะยังไม่รู้ว่าผมชอบเธอ"

คำนำ

'คู่กันแล้วไม่แค้วกันหรือ' อาจจะเป็นคำพูดเซซๆ ในสมัยนี้ แต่มันก็ยังคงใช้สื่อความหมายถึงการที่คนสองคนไม่ว่าจะอยู่ไกลแค่ไหน หรือพบกันแล้วพรากจากกันไป แต่สุดท้ายก็ได้กลับมาอยู่ด้วยกันตลอดไปได้ดีเลยละคะ เหมือนอย่างเช่นเรื่องราวของนายสาวและหมอหนุ่มใน 'My Little Happiness... ขอเรียกเธอว่าความสุข' นิยายรักกึ่งกึ่งเล่มนี้ ที่จะทำให้นักอ่านอมยิ้มและมีความสุขไปกับโชคชะตาของพวกเขาทั้งคู่

เรื่องราวเริ่มต้นด้วยการที่ 'ฉงหรง' นายสาวหนึ่งหน้าหนุ่มที่เธอสลับเขาไว้ในใจตั้งแต่แรกพบไปไกลถึงต่างประเทศเพราะคิดว่าตัวเองเป็นสาเหตุที่ทำให้เขามีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนสนิท ทว่าต่อให้เธอหนีอย่างไรก็หนีใจตัวเองไม่พ้น เพราะเขายังคงเป็นคนที่เธออยากครอบครองไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานแค่ไหน เธอจึงกลับมาเพราะหวังว่าจะมีโอกาสได้พบเขาอีกสักครั้งก็ยังดี

แต่ฉงหรงไม่คาดคิดว่านอกจากเธอจะได้เจอเขาจริงๆ ทั้งยังมีโอกาสใกล้ชิดกันอย่างไม่เคยนึกฝันแล้ว เขายังมีที่ท่าจะ 'จีบ' เธอด้วยซ้ำไป ความสัมพันธ์ที่เริ่มจากการเป็นเพียงเพื่อนในเกมได้กลายมาเป็น 'เพื่อนบ้าน' และ 'ผู้ปกครองของนักศึกษา' จะพัฒนาไปเป็น 'คู่รัก' ได้อย่างไร บางทีเรื่องราวของพวกเขาทั้งคู่อาจจะไม่ได้เป็นเพียง 'พรหมลิขิต' แต่เป็น 'ความตั้งใจ' ของใครบางคน เราพลิกหน้ากระดาษไปติดตามเรื่องราวแห่งความสุขนี้กันได้เลยละ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

- ฉงหรง** หญิงสาวที่เกิดในตระกูลนักกฎหมาย เธอเป็นทนายมืออาชีพที่น่าเกรงขามว่าความด้วยท่าทางเยือกเย็นสวยสง่า ฝีปากคมกริบ ส่วนใหญ่รับทำแต่คดีอาญา ไม่รับทำคดีทางการแพทย์ มีนิสัยชอบเจาะลึกถึงรายละเอียด มีเหตุผล คิดอะไรรอบคอบ มีจุดอ่อนคือกลัวสัตว์ขนยาว
- เวินเซ้าซิง** ชายหนุ่มหน้าตาดีที่เกิดในตระกูลแพทย์แผนจีนและเรียนจบจากวิทยาลัยแพทย์ที่อเมริกาจึงเชี่ยวชาญทั้งแพทย์แผนจีนและแผนปัจจุบัน เขาเป็นหมอที่เก่งกาจ ฝีมือการผ่าตัดเยี่ยมยอด เทคนิคดี ท่าทางสุภาพอ่อนโยนสะอาดสะอ้าน ทำอาหารเก่งและเล่นแกมเก่งมาก
- จงเจิน** ญาติผู้น้องของฉงหรงที่เล่นลูกกลิ้งกันมาตั้งแต่เด็ก ใบหน้าเขาแสดงอารมณ์ได้หลากหลายมากจึงมีฉายาว่าตัวอ้อไม่จืดเดินได้ เป็นลูกศิษย์ของเวินเซ้าซิงเพราะอยากให้เห็นสาวมีแฟนสักทีจึงพยายามช่วยแนะนำฉงหรงให้คนนั้นคนนี้ที่รู้จัก
- หลินเฉิน** เพื่อนสนิทของเวินเซ้าซิงและเป็นรุ่นพี่ของฉงหรงสมัยเรียนปริญญาโท เป็นชายหนุ่มหน้าตาดี มาดดี และนิสัยดี แอบชอบฉงหรงแต่ถูกเธอปฏิเสธรักแบบอ้อมๆ หลังจากนั้นเขาก็ไปเรียนต่อที่ต่างประเทศ
- ร้งอีร้ง** สุนัขพันธุ์ชามอยด์สีขาวยาวขนฟูฟ่อง อายุสองขวบ ชอบกินโยเกิร์ต ผลไม้ที่ชอบคือแคนตาลูป ชอบเล่นโยนลูกบอล
- โจวจิงเจิง** คุณหนูหน้าตาสะสวย เพื่อนสนิทของฉงหรงที่รู้จักกันตอนไปเรียนต่างประเทศ ชีวิตรักไม่ค่อยราบรื่น ใส่ชื่อขี้เล่น ใช้จ่ายมือเติบ
- เซี่ยวจื่อยวน** ญาติผู้พี่ของเวินเซ้าซิงที่โตมาด้วยกันจึงสนิทกันมาก แม่ของทั้งสองเป็นพี่น้องกัน เขาเป็นตัวแทนประจำบ้าน ชอบแกล้งเวินเซ้าซิง เป็นดาวรุ่งดวงใหม่ในแวดวงการเมือง มีมาดสง่าผ่าเผย ดูทรงอำนาจ เซี่ยวซาญกการอ่านใจคน

บทนำ

จางเจินซำบรเวณอยู่ในสนามบินสองรอบถึงจะเห็นฉงหรงจากระยะไกล หญิงสาวกำลังเดินสบายๆ ลากกระเป๋าเดินทางออกมาจากประตูทางออก เธออยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตแขนทรงปีกค้ำคาวสีขาวยาวทาง คอวีกร้างปิด กระดุกช่วงปกสวยไว้ร่ำไร สวมกางเกงยีนเจ็ดส่วนสีเข้มเปิดข้อเท้าเล็กๆ พาดเสื้อกันลมไว้บนแขน แม้จะนั่งเครื่องบินนานขนาดนี้ก็ยังคงดูสดใส กระป๋องกระเป๋าร่า ไม่มีวีแววอ่อนเพลียเลยสักนิด

ยามเช้าของต้นฤดูใบไม้ผลิ อากาศไม่ร้อน จางเจินเห็นฉงหรงแต่งตัวแบบนี้ก็รู้สึกหนาวจนตัวสั่นวูบหนึ่ง รีบจอดรถชิดขอบทางแล้วเปิดประตูรถวิ่งไปหา "สุดเท! ผมอยู่นี่!"

ฉงหรงเดินเข้ามา ยิ้มพलयกมือชี้หัวจางเจินเล่น "ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ โจ่งง...เงินน...ไอ้น้องชาย"

จางเจินเกลียดการที่คนอื่นลากเสียงยานคางเรียกชื่อเขาที่สุด เขาขมวดคิ้วดินหนึ่มือปีศาจของพี่สาว รีบจัดทรงผมใหม่ "ทำไมพี่ตัดผมสั้นอีกแล้ว"

ฉงหรงสะบัดผมสั้นสีน้ำตาลแดงปราดเปรี๊ยะ ผู้หญิงน้อยคนที่จะไว้ผมสั้น

แล้วดูดีขนาดนี้ ดูเท่เกินไปอีกแบบ รับกับตัวสวยและดวงตาสุกใส เธอเอามวกแก๊ปยูนีเซ็กซ์มาใส่ก่อนจะร้องโอด "เออหน้า! ตอนวิดีโอคอลล์กับที่บ้านก็โดนสวดไปรอบละ อีกหน่อยก็ยาวเหมือนเดิมเองนะแหละ"

จิงเงินหัวเราะอ้อๆ ช่วยเธอยกกระเป๋าเดินทางใส่กระโปรงท้าย หลังจากขึ้นรถแล้วก็บ่นสีหน้าจริงจัง พูดอย่างชื่นชมว่า "เหมพี พีใจกล้าเกินไปแล้วนะ กลับจากต่างประเทศทั้งทีก็ไม่ยอมกลับบ้าน แถมยังมาที่นี่อีก"

บ้านสกุลจงและสกุลจงเป็นครอบครัวที่มีภูมิมุ่งวด สมาชิกในบ้านมากกว่าครึ่งเรียนกฎหมาย เพราะฉะนั้นเด็กๆ ในบ้านส่วนใหญ่จึงรู้จักเคารพกฎหมาย มีเพียงญาติผู้ใหญ่ที่อายุมากกว่าเขาไม่กี่ปีคนหนึ่งที่ทำทำพุดรู้เรื่องเชื่อฟังผู้ใหญ่มาตั้งแต่เด็ก แต่ชอบเลียงกฎหมายเขาไปเที่ยว เหมือนทำทนายกฎหมายประจำบ้านที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษรแบบไม่ได้ตั้งใจ ทุกครั้งก็รอดตัวจากการถูกลงโทษมาได้แบบสบายๆ ความรู้สึกสนุกตื่นเต้นหลังจากทำเรื่องแหกกฎนั้นตอบสนองความอยากฝ่าฝืนกฎหมายของจิงเงินเต็มเปา นานวันเข้าเจ็องหรงก็กลายเป็นเทพีอันดับหนึ่งในใจเขา มีวงแหวนสว่างไสวเป็นของตัวเอง

จิงหรงคาดเข็มขัดนิรภัยเอียงคอมองเขา "กล้าแค่นี้หนีกู้หนายไม่ได้หรือมั้ง ตอนที่คนทั้งบ้านกำลังช่วยนายเลือกคณะ สัมครเรียนกฎหมายให้ นายกลับกล้าไปเรียนหมอ"

จิงเงินเกาหัวอย่างเขินๆ "ตอนนั้นต้องขอบคุณเงินนะแหละที่ยอมช่วยผมช่วยผมเปลี่ยนจุดหมายแสดงความจำนงสัมครเรียนในวินาทีสุดท้าย"

ทุกครั้งที่จิงเงินรู้สึกกลัวความผิดก็จะไม่เรียกพี แต่เปลี่ยนมาเรียกเจ็ฟแล้วสนิทสนมมากกว่า

"เฮอะ" จิงหรงยิ้มเจ้าเล่ห์ ในใจคิดถึงเหตุการณ์ตอนนั้น ทั้งสองคนฝ่าฝืนความต้องการของที่บ้านทำงานเข้าหากันอย่างดี ว่าเป็นแล้วเธอคือคนร้ายหมายเลขหนึ่ง ไอ้หนูนี้ทำไมต้องกลัวความผิดถึงขนาดนี้

จางเจินซำบรถไปพลางก็ถามว่า "พี่ พี่นี่มาพึ่งผมใช่ไหม๊เย้ย"

ฉงหรงหัวเราะเบาๆ "นาย? นักศึกษาอาชีพเสี่ยงอันตรายสูงอย่างนาย แค่เลี้ยงตัวเองให้รอดนี่ก็เต็มกลืนแล้ว ฉันจะไปหวังอะไรจากนายอีก ฉันเคยเรียนปริญญาโทอยู่ที่นั่นช่วงหนึ่ง นายลืมแล้วหรอ"

จางเจินหันหน้ามามองฉงหรง รู้สึกว่าตั้งแต่เธอมาถึงที่นี่ก็แปลกๆ ไป จึงลองหยั่งเชิงถาม "นี่พี่ ผมอยากรู้จริงๆ ว่าตอนนั้นทำไมพี่ถึงมาเรียนโทที่นี่"

"ฉันนะหรอ" ฉงหรงเอียงคอ ทำท่าคิดจริงจัง "นายรู้ใช่ไหมว่าครอบครัวพวกเราเรียนกฎหมายกันทุกคน ฉันก็ไม่ได้รู้สึกต่อต้านการเรียนกฎหมายหรอกนะ แต่ที่ทนไม่ไหวคือ...ตั้งแต่เริ่มเข้าเรียนนิเวศกฎหมายก็เจอแต่คนคู้หน้า ตอนปีสองอาจารย์สอนกฎหมายคือคุณอา หรือก็คือแม่ชาย ปีสามยังแยะใหญ่ ตกอยู่ในเงื้อมมือผู้ชายน้ำสาว ลำบากจะตายกว่าจะหลุดออกมาจากกรงเล็บของพวกเขาสองคน ปีสี่ตายคาที่เพราะเจอแม่แท้ๆ ของตัวเอง อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ที่เซ็นชื่อในวิทยานิพนธ์ตัวจบก็คือแม่ชาย นายว่าน่าอึดอัดมั๊ย บางครั้งคณะเชิญอาจารย์อาวุโสผู้ทรงคุณวุฒิ มาบรรยาย ไม่เป็นพ่อฉันก็พ่อนาย หรือไม่กี่เป็นลุงเป็นอาสักคน แม้แต่ตำราเรียน คนแต่งก็คือปู่ของฉันหรือตาของนาย ฉันไม่อยากจะเจอภาพเวลาเป็นทนายความขึ้นว่าความแบบนี้หรอกนะ 'พ่อ พ่อดูสิ หนูห้ก้างหลักฐาน กับลุงรอตังนานแล้ว พ่อรีบตัดสินเถอะ' ยังมีอีกนะ กะอีแค่เรื่องตัดสินผมสั้น ฉันยังไม่สิสิทีตัดสินใจเลย ถ้าไม่รีบหนีออกจากกรงนี้ต้องถูกขังอยู่ในนั้นตลอดชาติ"

"ฮ่าๆๆๆ" จางเจินฟังแล้วก็หัวเราะ หัวเราะแล้วก็ขมวดคิ้วทันที คิดอยู่นานมากจึงนึกออก "อ้อ มีน่าละ ตอนนั้นที่พี่ๆ ให้ผมแอบสมัครหมอบที่จริงจะใช้ผมเป็นหนูทดลองสินะ"

ฉงหรงมองอย่างเหยียดหยาม "ตอนนี่เพิ่งคิดออก ไม่เข้าไปแล้วหรอ" จางเจินสูดจุกอย่างน่าสงสาร "พี่อะ! พี่โหดมาก!"

จงหวังอันชั่วร้ายที่เคาะคอนโซลรถตรงหน้า "คนได้ประโยชน์คือนาย ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีกหรือ จริงๆ แล้วเรื่องนี้คนที่ได้รับประโยชน์มากที่สุดคือนาย จำเอาไว้ด้วย ตอนนั้นใครกันนะที่ร้องให้ขี้มูกโป่งมาบอกฉัน ว่ายอมตายดีกว่าเรียนกฎหมาย นายสมปรารถนาแล้ว ควรจะขอบคุณฉัน ไม่ใช่หรือ?"

จงเงินรู้ดีว่าการเถียงกับทนายความไม่ใช่เรื่องฉลาด รีบยกธงขาวยอมแพ้ เปลี่ยนมาប់นกระป๋องดกระแปด "ผมขอบคุณไปตั้งนานแล้ว... แล้วก็ตอนนั้นพอเรื่องแดง ผมก็ไม่ได้ขัดทอที่ว่าพี่เป็นคนออกหัวคิด มีนาละ ตอนนั้นพอเรื่องที่ผมสมัครเรียนหมอสงบลง พี่ก็รีบเก็บข้าวของมาเรียนปริญญาโทที่นั่นทันที! ที่แท้พี่วางแผนไว้ก่อนแล้ว!"

จงหวังพยักหน้ายอมรับ "อืม ฉันวางแผนไว้ก่อนแล้ว ตอนนั้นแอบไปสมัครโท แอบไปสอบ ได้ใบตอบรับมาแล้วก็ไม่กล้าบอกใคร เพราะตอนนั้นไม่รู้ว่าขีดสุดของความอดทนของพวกเขาอยู่ที่ไหน ไม่มั่นใจในการปฏิบัติพอดีกับที่นายมาทำให้ฉันรำคาญมาก ฉันก็เลย... ใช้นายเป็นคนออกหน้าไปตายแทน ต่อให้การปฏิบัติล้มเหลว อย่างมากนายก็เรียนกฎหมายไปตามแผนที่วางไว้แต่แรก ไม่ได้สูญเสียอะไร"

จงเงินถูกเธอบั่นหัวจนมีน้ำก็เลยไม่พูดเรื่องนี้อีก เปลี่ยนเรื่องถามว่า "แล้วพี่เรียนหนังสืออยู่ที่นั่นก็ดีแล้ว อยู่ดีๆ ทำไม่ถึงไปเรียนต่างประเทศอีก"

เปลวไฟของจงหวังมอดลงไปมาก เธอลูบปลายจมูก พูดเสียงทุ้มต่ำ อยู่ในคอ "อ้อ เพราะที่นั่นมีเรื่องน่ากลัว"

"แล้วตอนนั้นทำไมกลับมาอีก"

จงหวังลูบปลายจมูกอีกครั้ง "เพราะฉันเจอเรื่องที่น่ากลัวยิ่งกว่า"

จงเงินงุนงง ไม่รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังพูดเรื่องอะไร แถมสีหน้ายังคงเศร้าสร้อยอีกด้วย

ปีนั้นฉงหรงตั้งใจไปกปิดทางบ้านมาสอบเรียนปริญญาโทที่นี้ ต่อมาได้รู้จักหลินเฉิน รุ่นพี่คณะเดียวกัน หลินเฉินคนนี้น่าตาดี มาดดี นิสัยดี และเป็นคนเก่ง มีออราเจิดจ้าเป็นของตัวเองตั้งแต่เกิด ดูแลรุ่นน้องอย่างเธอดีมาก

ความจริงเธอกับหลินเฉินไม่ควรจัดเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง ตามหลักแล้วเธอกับหลินเฉินมีศักดิ์คนละรุ่นกัน อาจารย์ที่ปรึกษาของหลินเฉินเป็นอาจารย์ระดับอาวุโสในวงการ หลินเฉินเป็นลูกศิษย์คนสุดท้ายของเขา ในขณะที่อาจารย์ที่ปรึกษาของเธอเป็นนักเรียนของอาจารย์ระดับอาวุโสคนนั้น ตามหลักแล้วเธอควรเรียกหลินเฉินเป็นอาจารย์อา เพียงแต่ถ้าถ้าเรียกแบบนี้ฟังดูก็หลักก็เหลือเอากการ พวกเขาจึงเรียกกันง่ายๆ ว่าเป็นรุ่นพี่รุ่นน้อง

ตอนนั้นเกมแนวต่อสู้แบบกลุ่มกำลังได้รับความนิยม ผู้หญิงส่วนใหญ่ไม่ค่อยชอบเล่น แต่ฉงหรงกลับชอบ หลินเฉินจึงดึงเธอเข้าร่วมกลุ่มคนเล่นเกม นอกจากพวกผู้ชายในคณะที่เธอรู้จักแล้วก็มีอีกหนึ่งคน ว่ากันว่า เป็นเพื่อนของหลินเฉิน ชื่อเวินเซ่าซิง เขาอยู่ต่างประเทศและเล่นเกมเก่งมาก

พอถืออินเข้าเกมแล้วก็แอดเป็นเพื่อน ฉงหรงจึงรู้ว่าเวินเซ่าซิงเป็นใคร หรือควรจะบอกความจริงแล้วคนผู้นี้ชื่อเวินเซ่าซิง

ตอนที่ฉงหรงเจอเวินเซ่าซิงครั้งแรกยังไม่รู้ว่าเขาชื่อเวินเซ่าซิง ตอนนั้นเธอกำลังเรียนปริญญาตรี เกมนี้เพิ่งเป็นที่นิยม เธอลากลูกพี่ลูกน้องตัวเองอย่างจงเจินมาผลาญเวลามากมายไปกับเกม เล่นไปนานๆ เข้าย้อมเจอเรื่องราวหรือคนที่น่าสนใจ ในความเห็นของฉงหรง คนคนนั้น 'เป็นทั้งศัตรู เป็นทั้งเพื่อน'

ฉงหรงเชื่อมั่นว่าเธอมีพรสวรรค์ด้านเกม ช่วงที่เจอเวินเซ่าซิงเธอกำลังเข้าฟอร์ม อยู่ในช่วงที่แกล้งๆ อยากรแพ้ ดังนั้นเมื่อเวินเซ่าซิงโผล่มาจึงสนใจเธอ

ช่วงที่เธอยกกิลด์* ไปตีกับเวินเซ่าซิง เป็นครั้งแรกที่เธอแพ้ แต่เป็นการแพ้แบบยินยอมพร้อมใจ

คนในเกมมีจำนวนมาก กว่าครึ่งเจอกันช่วงสั้นๆ วันนี้เข้ากลุ่มกับคุณ วันพรุ่งนี้ก็ไปเข้ากับกลุ่มอื่น ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่ แล้วแต่พรหมลิขิต เรื่องที่เกิดขึ้นจริงพิสูจน์แล้วว่าทั้งสองคนมีพรหมลิขิตที่ดูตันมาก

แรกๆ คงหวังก็ไม่คิดอะไรมาก แต่ทุกครั้งที่เธอคิดว่าน่าจะไม่ได้เจอเขาอีกแล้ว เขาก็จะมาปรากฏตัวในห้องเดียวกับเธอ การที่ได้เจอเขาครั้งแล้วครั้งเล่าทำให้กันบึ้งของหัวใจบังเกิดความผูกพันโดยไม่รู้ตัว

คนคนนั้นเล่นเกมเก่งมาก เทคนิคกับการวางแผนเหนือชั้นกว่าคนอื่น ช่วงกิลด์วอร์หรือการยกพวกตีกันก็ประสานงานกับคนอื่นๆ ได้ดี การวางตำแหน่งเล่นงานชาวบ้าน 'เฉียบคม' ชนิดหาตัวจับยาก เกมนี้ระบบจะกำหนดให้เองว่าจะได้เป็นสหายหรือศัตรู ส่วนใหญ่พวกเขาเป็นศัตรูกัน เวลาเป็นฝ่ายตรงข้ามก็ทำให้เธอแค้นจนเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน เวลาเป็นสหายร่วมทีมก็รู้สึกกว้างใจเพราะเขาพึ่งพาได้

ครั้งหนึ่งเธอพบโดยบังเอิญว่าเขาโพสต์คลิปแนะนำเทคนิคในเว็บบอร์ดเกม เสียใจใช้แอฟฟลิเคชันแปลงเสียงและพูดอย่างระมัดระวัง ส่วนใหญ่เป็นคลิปการเล่น เล่นไปพร้อมกับบรรยายเกมไปด้วย เขาสามารถแบ่งสมาธิทำสองอย่างพร้อมกันได้อย่างเชี่ยวชาญ ช่วงว่างๆ เธอจะเปิดดูคลิปพวกนี้ พอดูมากเข้า แม้แต่สิ่งมีชีวิตที่เส้นประสาทหยาบอย่างจงเงินก็ยังพบเห็นเรื่องแปลกๆ ด้วย เลยช่วยเธอสังเกต

'พี่ๆ คนนั้นโพสต์คลิปแคสต์เกมอีกแล้ว! ฟีดูแล้วหรือยัง'

'ส่งลิงก์มาซี เออ นายนะใกล้สอบเข้ามาหา'ลัยแล้วนะ ถ้าฉันเห็นนายออนไลน์เข้าเกมอีก ฉันจะลบแอดอีกเคานต์นายซะ'

* กิลด์ (Guild) เป็นระบบหนึ่งในเกมออนไลน์ทั่วๆ ไป มีไว้สำหรับจัดการผู้เล่นที่ต้องการอยู่รวมกันเป็นหมู่คณะในจำนวนมาก เพื่อทำกิจกรรมต่างๆ ในเกมไปพร้อมๆ กัน เช่น การเก็บเลเวล ทำภารกิจต่างๆ

'อย่านะ! ช่วงก่อนสอบเข้าผมจะไม่เข้าเกมอีก พี่ห้ามลบแอดอีกแอดนะ!
ผมนะ!'

ปีที่เงินสอบเข้ามหาวิทยาลัย ผมหวังกำลังวางแผนปิดบังทางบ้าน
ไปสอบปริญญาโท เพราะเหตุนี้ปีนั้นเธอจึงแทบไม่ได้แตะต้องเกมนั้นเลย
ค่อยๆ ลืมคนที่ 'เป็นทั้งศัตรู เป็นทั้งเพื่อน' ในเกมคนนั้นไป

แต่คิดไม่ถึงว่าผ่านมานานขนาดนี้เธอกับเขาจะได้พบกันอีกครั้ง
ในสถานการณ์แบบนี้ แถมยังได้รู้ชื่อของเขาก็ด้วย

เกมนั้นเธอกับเขายังเป็นศัตรูกัน ไอดีที่คุ้นตา เทคนิคการวางแผน
ที่คุ้นเคย ผมหวังรู้สึกว่าคุณรู้สึกดีๆ ในใจที่ค่อยๆ จางหายไปตามกาลเวลา
กลับมาลูกโซ่อีกครั้ง

พอจบเกม อยู่ดีๆ เวินเซ่าซิงก็ถามเธอว่า 'พวกเราเคยเจอกันมาก่อน
ใช่ไหม ในเกม?'

ผมหวังคิดไม่ถึงว่าเขาจะเซ็นสตีขนาดนี้ รีบตอบว่า 'ไม่เคย'

ไม่เคยจริงๆ ครั้งแรกที่อยู่ที่ทีมเดียวกันเธอใช้แอดอีกแอดของเงิน
เมื่อเธอเริ่มเลี้ยงเขา เพื่อป้องกันไม่ให้เขารู้ตัวจึงใช้แอดอีกแอดของเงิน
ทุกครั้ง ดูแค่อีดี เขาไม่น่าจะจำเธอได้ นอกจากว่า...เขาก็เคยสนใจเธอ?
จึงจำเทคนิคการเล่นของเธอได้

เล่นทีมเดียวกันร่วมต่อสู้กันไม่นานก็เริ่มสนิทกัน เมื่อต่างฝ่ายเล่นด้วยกัน
ในทีมจนคุ้นแล้วก็ต่างรู้สึกว่าคุณเวินเซ่าซิง สมาชิกทีมที่ไม่เคยเจอหน้ากัน
ในโลกแห่งความเป็นจริงคนนี้เป็นคนน่าสนใจมาก ขณะที่เวินเซ่าซิงก็มักมี
คำพูดเด็ดๆ ทำให้พวกเขาอึ้งที่อยู่บ่อยๆ

มีคืนนั้นออกไปเที่ยวกันตอนกลางคืน เขาก็ตอบว่า 'คืนนี้รับปากบอส
แล้วว่าจะไปคุมสถานที่ให้ ออกไปเที่ยวไม่ได้'

เล่นไปได้ช่วงหนึ่งก็ออฟไลน์ไปเฉยๆ บอกเพียงว่า 'มีเหตุฉุกเฉิน
บอสเรียกไปเจาะหัวคน' คนอื่นถามเขาว่ากำลังทำอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่ๆ

เขาจึงตอบว่า 'กำลังซักผ้า วันนี้เป็นวันเลิกต่อนทำงาน'

คนอื่นชมเขาว่าเทคนิคดี เขาก็บอกว่า 'คงเกี่ยวกับอาชีพนะ นิ้วมือทำงานคล่อง ใช้มีดปออย ผีกจนชำนาญละ'

ช่วงที่เวินเช่าซิงไม่อยู่ คนในทีมจะถามหลินเงินว่า 'ยอดฝีมือคนนี้ทำงานอะไรกันแน่'

หลินเงินเอาแต่ยิ้มไม่ตอบ ทุกคนก็ได้แต่งงต่อไป

นานวันเข้าจงหรงก็เริ่มสงสัย แม้จะรู้สึกว่าจะแปลกมาก แต่ก็อดไม่ได้ที่จะหยั่งเชิงถามหลินเงิน 'คนที่ชื่อเวินเช่าซิงคงไม่ใช่แก๊งมาเฟียต่างชาติอย่างที่พวกเขาถือกันจริงๆ ใช่ไหม'

ความจริงเธอไม่ได้มีเจตนาดูถูกอะไร อาชีพทนายความปกติก็อยู่ระหว่างสี่ขา กับสี่เท้าอยู่แล้ว คนที่รู้จักจะมีเบื้องหลังซับซ้อนหน่อยก็ไม่ใช่ไร คำตอบของหลินเงินมาแนวคลุมเครือ 'แล้วเธอเห็นว่ามีอะไร' จงหรงรู้สึกไร้สาระเลยไม่ถามอีก

จนถึงปีนั้น ปีที่เธอได้เจอตัวจริงของเขา

จงหรงเรียนนิติศาสตร์ คนที่เรียนกฎหมายส่วนใหญ่จะมีเหตุผลเยือกเย็น ควบคุมอารมณ์ได้ดี สำหรับเธอแล้วเกมก็คือเกม ถูกกั้นออกจากโลกแห่งความจริงด้วยกำแพงมิติ แต่เธอไม่เคยคิดเลยว่าจะได้เจอเวินเช่าซิงตัวจริง เรื่องนี้ต้องขอบคุณหลินเงิน

จงหรงไม่เคยถามหลินเงินว่าถ้าตอนนั้นเขาสามารถรู้ล่วงหน้าว่าจะเกิดเรื่องอะไร ยังจะแนะนำให้เธอรู้จักกับเวินเช่าซิงหรือไม่

ตอนที่เธอพบกับเวินเช่าซิงครั้งแรกก็เป็นช่วงฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ดอกไม้บานสะพรั่งแบบนี้ อีกทั้งยังบานทั่วเมือง แสงอาทิตย์กับสายลมอบอุ่นอ่อนโยน เมฆขาวลอยอย่างเกียจคร้านเหนือศีรษะ คนคนนั้นปรากฏตัวขึ้นอย่างเรียบง่าย

หลินเงินเชิญทุกคนไปกินข้าวที่บ้าน เป็นบ้านที่เขาเช่าอยู่ใกล้ๆ

มหาวิทยาลัย พอตีกับที่วันนั้นเธอมีเรียน หลังเลิกเรียนก็รีบตามไป

ระหว่างรอลิฟต์ที่ชั้นล่างของบ้านหลินเฉินมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ข้างๆ เขาสวมเสื้อขาวกางเกงเทาเรียบง่าย มือข้างหนึ่งล้วงกระเป๋า มืออีกข้างถือถุงอาหารที่ดูไม่ค่อยเข้ากันอีกหลายถุง แต่ไม่มีความรู้สึกแปลกแยกแม้แต่น้อย ท่วงท่าผ่อนคลาย

เรียนกฎหมายมานาน ฉงหรงชอบฝึกฝนตัวเองเรื่องการตื่นตัวต่อทุกสิ่งในสภาพแวดล้อมด้วยท่าที่แบบไม่ได้ตั้งใจ นานๆ เขาก็เลยกลายเป็นโรคที่เกิดจากการทำงาน ชอบเจาะลึกถึงรายละเอียด

เธอแกล้งทำเป็นเดินไปเดินมาเหมือนไม่มีเจตนา ก่อนจะหยุดอย่างรู้สึมเสียวอยู่ทางด้านขวาข้างหลังผู้ชายคนนั้น จากนั้นก็จ้องมอง พิจารณาเขาอย่างเปิดเผย

ชายหนุ่มหลุบตาเล็กน้อย จ้องหน้าจอสองแสดงหมายเลขขึ้น ตัวเลขหยุดนิ่งอยู่นานมาก เขาก็ไม่ได้มีท่าที่ร้อนใจ เธอสังเกตเห็นว่านิ้วมือที่หิ้วถุงอาหารพวกนั้นเรียวยาวสะอาด เล็บมือดูสุขภาพดี แล้วลู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขาล้วงมือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงก่อนจะกดรับสาย

‘ชื่อแล้ว กำลังรอลิฟต์อยู่ชั้นล่าง เดียวก็ขึ้นไปละ’

น้ำเสียงทุ้มต่ำมีเสน่ห์ดึงดูด บวกกับความสุภาพอ่อนโยนเล็กน้อย ฉงหรงเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา ใบหน้าด้านข้างเข้ากันกับน้ำเสียงผิวขาวละเอียด โครงหน้าที่สง่าผ่าเผยดูอ่อนโยนมากแม้มองไม่เห็นคิ้วกับตาเห็นเพียงแสงลอดผ่านขนคิ้วเล็กๆ ตกดำปรากฏเป็นแสงเงาจางๆ

ประตูลิฟต์เปิดออก เขาเดินไปด้านหน้าก่อนหนึ่งก้าวแล้วยืนมือกับประตูลิฟต์ เอียงตัวเล็กน้อยหันหน้ามองมาทางเธอ

ตอนนี้ฉงหรงจึงเห็นใบหน้าเขาตรงๆ ทั้งคิ้วทั้งตาดูดี ดีแบบไม่รู้จะบรรยายอย่างไร ผู้ชายน้อยคนที่จะมีหน้าตาแบบนี้ ท่าทางสะอาด แต่ดึงดูดใจ...เป็นพิเศษ

ฉงหรงค้ำงนึ่ง เขาจึงส่งสัญญาณให้เธอเข้าลิฟต์ไปก่อน เธอยืนง
ครู่หนึ่งก่อนจะรีบเดินเข้าลิฟต์แล้วกดเลขชั้น

ผู้ชายคนนั้นเดินตามเข้ามา มองแวบหนึ่งแต่ไม่กดเลขชั้น ฉงหรง
อดไม่ไหวต้องเหลือบมองเขา ก่อนจะผินหน้ากลับคล้ายไม่คิดอะไร
ชั้นเดียวกันหรือ

เมื่อมาถึงจุดหมายฉงหรงก็เดินออกจากลิฟต์ และรู้ว่ามีคนเดินตามมา
ด้านหลัง เธอหยุดที่หน้าห้องห้องหนึ่ง เสียงฝีเท้าที่ด้านหลังก็หยุดตามไป
ด้วย

'แต่ชื่อของกินทำไมนานจัง' หลินเฉินเปิดประตูพร้อมกับบ่น แต่
พอเห็นฉงหรงก็หยุดชะงักทันที หัวเราะพลงอธิบาย...'ผมไม่ได้ว่าคุณนะ'

ฉงหรงหันหน้าไปมองผู้ชายที่ด้านหลัง 'ไม่ได้ว่าฉัน ถ้าอย่างนั้น
ก็ต้องว่าเขาสินะ

หลังจากทั้งสองคนเข้าไปในห้องแล้ว หลินเฉินก็หัวเราะหึๆ ตะปะบ่า
ผู้ชายคนนั้นพร้อมแนะนำให้ทุกคนรู้จักว่า 'เวินเซ่าซิง เพื่อนซี้ของผมเอง
รู้จักกันมาหลายปีแล้ว'

เกิดเสียงฮือฮาขึ้นมาทันที

เขาก็คือเวินเซ่าซิงหรือนี่...

นี่คือเวินเซ่าซิง คนที่ไต่ยืนแต่ชื่อไม่เคยได้เจอตัวจริง รู้จักมาตั้งนาน
ในที่สุดก็ได้เจอตัวเป็นๆ...

คิดมาตลอดว่าอีกฝ่ายเป็นคนร่างยักษ์กำยำล่ำมใหญ่ ที่แท้เวินเซ่าซิง
รูปร่างหน้าตาแบบนี้เอง เวลาอยู่ในเกมเขาดูร้ายดุเดือดมาก ภาพตัดกัน
รุนแรงเกินไปแล้ว!

ฉงหรงก็อดใจไม่ไหวต้องพินิจพิจารณาเขาอย่างละเอียด ผู้ชายคนนี้
หน้าตาดี ท่าทางสุภาพมีความรู้ ดูอย่างไรก็ไม่เหมือนพวกแก๊งมาเฟีย

หลังจากหลินเฉินเห็นหน้าตาประหลาดใจของแต่ละคนแล้วก็ยัง

กลิ่นหัวเราะ แนะนำเพิ่มอีก 'เรียนหมอ ปรินญาตรีก็เรียนที่ ม. พวกเรา ตอนนี้อยู่เรียนเมืองนอก แต่ว่าอย่าว่าอะไรไป วงการของพวกเขาค้ำยันกับแก๊งมาเฟีย เป็นอาชีพที่ความเสี่ยงสูงพอๆ กัน'

มีคนเข้าใจทุกอย่างแล้ว ความจริงเขาเป็นนักศึกษาแพทย์นี่เอง แบบนี้ก็ได้ละ ที่บอกว่าไปคุมสถานที่ก็คงหมายความว่าไปโรงพยาบาลสินะ เจาะหัวคนก็คงหมายความว่าผ่าตัดสมอง ตอนทำงานเป็นอนัลิสต์ก็ใช้เรื่องถ้อยคำเป็นเรื่องธรรมดาของนักศึกษาแพทย์

เวินเซ่าซิงมองพวกเพื่อนๆ ร้องฮือฮา สบตากับหลินเงินแวบหนึ่ง จากนั้นก็ยิ้มมุมปาก ฉงหรงกลับอ่านนิยายชั่วร้ายของเขาออกได้อย่างว่องไว

ทุกคนพากันไปนั่งคุยที่ห้องรับแขก เหลือเวินเซ่าซิงเข้าครัวคนเดียว ไปเตรียมอาหารกลางวัน

ในฐานะที่ฉงหรงเป็นผู้หญิงเพียงคนเดียวในกลุ่มจึงไปยืนที่ประตูห้องครัว เป็นผู้ช่วยเชิงสัญลักษณ์ พร้อมกับถือโอกาสสังเกตเวินเซ่าซิงต่ออีก

คนที่เคยอยู่ต่างประเทศมักจะทำอาหารเก่ง ทำทางของเขาคล่องแคล่วมาก โดยเฉพาะเทคนิคการใช้มีดอันเยี่ยมยอด

ฉงหรงอดไม่ได้ นึกชมในใจ *ไม่เสียทีที่เป็นคนฆ่าสัตว์มีอาชีพนะ... ผ่ากันเบือนสีฟ้าอ่อนที่ผูกอยู่ด้านหลัง 'คนฆ่าสัตว์มีอาชีพ'...ก็เข้ากันดีซะมีด*

เวินเซ่าซิงรีบทำอาหารหนึ่งชุดส่งขึ้นโต๊ะก่อน ทั้งหมดเป็นอาหารแบบง่ายๆ ไม่มีอาหารเปิบพิสดารชื่อแปลกอะไรแต่อร่อยมาก ทุกคนแย่งกันกินจนหมดอย่างรวดเร็ว

ทุกคนย้ายมากินผลไม้หลังอาหารที่ห้องรับแขกต่อ แต่ฉงหรงแยกมายืนเงียบๆ อยู่นอกห้องครัว มองดูผู้ชายที่ห่างจากเธอเพียงประตูกระจกกันชนเสื้อเชิ้ตสีขาวสะอาดม้วนขึ้นมามีหน้าอย่างเป็นระเบียบ เผยให้เห็นแขนแข็งแรง เขาล้างจานเสร็จแล้วก็เช็ดคราบน้ำมันรอบๆ เตาต่ออีก

ตลอดชั้นตอนทำอย่างจริงจังจะมีสมาธิจดจ่อ คงทรงไม่รู้ว่าทำไมผู้ชายที่อายุไล่เลี่ยกับเธอคนนั้นถึงมีสมาธิทำเรื่องเล็กๆ ที่ไม่ค่อยสำคัญแบบนี้ได้

สายลมบางเบาพัดผ่านหน้าต่างห้องครัวที่เปิดไว้ครึ่งหนึ่ง พัดชายเสื้อของเธอกับเขาให้ปลิวไหวไปเล็กน้อย

เขาเซ็ดขนานแค่นั้น คงทรงก็ดูนานเท่านั้น จากนั้นเขาก็ล้างมือ ปลดผ้ากันเปื้อนแล้วพับวางไว้ด้านข้างอย่างเรียบร้อย คลายแขนเสื้อลงพร้อมกับเงยหน้ามองมาทางเธอ จากนั้นอยู่ดีๆ ก็หัวเราะ

'คงทรง พวกเราเคยเจอกันมาก่อนในเกม' เขาพูดอย่างมั่นใจ

คงทรงตื่นตื่นทันที เธอเดาว่าเมื่อครู่นี้เขาซึ่งต้องปล่อยหนอนปีศาจไว้ในอาหารอย่างแน่นอน ไม่อย่างนั้นเพิ่งรู้จักกันเพียงไม่กี่เดือน พอพบหน้ากันครั้งแรกทำไมถึงทำให้เธอรู้สึกดีจัง ได้

ดวงตาเขามีรอยยิ้ม ในรอยยิ้มมีความอบอุ่น ในความอบอุ่นมีสายลม ฤดูใบไม้ผลิ ในสายลมเธอได้ยินเสียงหัวใจหัวใจวันไหว

วันนั้นส่วนลึกของความทรงจำของคงทรงจดจำเพียงรอยยิ้ม รอยยิ้มนั้นทำให้หัวใจสั่นสะท้าน ส่งผลให้เวลาต่อมาไม่นานเมื่อหลินเฉินบอกรักเธอแบบอ้อมๆ เธอถึงกับเหมือนมีผีผลักให้ตอบไปว่าเธอไม่ชอบทนายความ

'ถ้าอย่างนั้นคุณชอบอะไร' หลินเฉินถามตรงๆ

คงทรงจำได้ว่าคำตอบของเธอคือเธอชอบหอม

ในโลกนี้มีหอมมากมาย แต่หลินเฉินก็เข้าใจได้ทันที

ที่น่าขันคือตอนนั้นวินเซ่าซิงกลับไปเรียนต่อที่ต่างประเทศตั้งนานแล้ว เธอกับวินเซ่าซิงพบหน้ากันเพียงครั้งเดียวเท่านั้น มีเพียงการทักทายทั่วๆ ไป ไม่ได้พูดคุยลึกซึ้งแม้แต่น้อย แม้เวลาอยู่ในเกม ส่วนใหญ่ก็อยู่ฝ่ายตรงข้ามกัน

ทำไมเธอจึงพูดคำว่าชอบออกไปง่าย ๆ แบบนั้นกันนะ

นับแต่โบราณมาเพื่อนสนิทกับผู้หญิงหนึ่งไม่พ้นเรื่องรักสามเส้าเหมือนละครน้ำเน่า ดังนั้นวินเซ่าซิงจึงถูกสารภาพรักโดยที่ตัวเองไม่รู้เรื่องอะไรเลย

ต่อจากนั้นก็เริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับหลินเฉินโดยไม่รู้ตัวอีกเช่นกัน

ฉงหรงรู้ตัวดีว่าเธอก่อเรื่องใหญ่แล้ว ยังเรียนปริญญาโทไม่จบก็ขอ
โควตานักศึกษาแลกเปลี่ยนหนีไปต่างประเทศ เพราะกลัวว่าถ้าเวินเซ่าซึ่ง
รู้ความจริงเข้าจะมาคาดคั้นเอากับเธอ ไม่นานว่าอาจมีบทลงโทษด้วยก็เป็นได้

เธอรู้แต่ว่าเขาสนิทกับหลินเฉินมาก การประสานงานกันในเกมดี
จนไม่ใช่เพื่อนธรรมดาจะทำได้ รวมถึงประโยคที่หลินเฉินเคยพูดว่าเป็น
'เพื่อนซี้ที่คบกันมาหลายปีแล้ว' จริงๆ แล้วสนิทถึงระดับไหนกันนะ

โชคดีที่ไม่มีใครมาคาดคั้นเอาเรื่องกับเธอ หลายปีนี่เธอถึงขั้นไม่กล้า
ติดต่อกับหลินเฉิน เธอไม่กล้ารับรู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อจากนั้น

ถึงแม้ว่าเธอจะอยู่ต่างประเทศหลายปี แต่ในหัวยังเห็นภาพวันที่พบหน้า
เวินเซ่าซึ่งครั้งแรกอยู่เป็นระยะผู้ชายที่มีออรัณักวิชาการแต่แฝงความเยี้ยว
เล็กน้อย คิดถึงวันที่พบเขาครั้งแรก คล้ายว่าในอากาศยังมีกลิ่นอายของ
แสงอาทิตย์ในวันนั้นหลงเหลืออยู่ ปายามฤดูใบไม้ผลิบุปผาตระการ อาทิตย์
ยามฤดูใบไม้ผลิอบอุ่นใจ สายลมฤดูใบไม้ผลิเปี่ยมรัก พัดพาเสื้อผ้าอาภรณ์
พลิ้วไหว

ฉงหรงรู้ว่าที่สายลมฤดูใบไม้ผลิวันนั้นโชยพัดไม่ใช่เพียงชายเสื้อของเธอ
แต่ยังมีหัวใจของเธอด้วย

อาทิตย์อบอุ่นสายลมกระจะข้างซบความหนาว ใบหลิวแทงยอด ดอกเหมย
แย้มกลีบบาน รับรู้ถึงหัวใจรักหวานไหว

งเงินรอนานมาก ฉงหรงก็ยังไม่เอ่ยปาก เขาอาศัยช่วงรอไฟเขียว
หันหน้าไปมอง

"พี่?"

ฉงหรงได้สติ ทำท่าตั้งใจดูรถคันที่หนึ่งอยู่ "รถคันนี้ไม่เลวนะ ยืมใครมา"

งเงินหน้าบานทันที "ไม่เลวใช้มะ ผมก็ชอบ รถบอสของผมเอง"

จงเงินกำลังเรียนปริญญาโทที่วิทยาลัยแพทย์ ฉงหรงคิดในใจว่าคนที่สอนระดับปริญญาโทได้ อายุคงไม่น้อยแล้วกรรมัง

"คนแก่ยุคนี้ชอบรถสไตล์นี้กันแล้วหรือ"

จงเงินได้ยื่นกริ๊บแก้ให้ว่า "ไม่ใช่คนแก่! เป็นศาสตราจารย์วัยหนุ่มนะเออ! อายุมากกว่าพี่ไม่กี่ปีเอง ยังหนุ่มแล้วก็หล่อด้วย เชี่ยวชาญสาขาเฉพาะทางมาก เทคนิคการใช้มีดผ่าตัดก็ยอดเยี่ยม แล้วที่สำคัญที่สุดนะ เขาชอบตมาก! เขาเรียนวิทยาลัยแพทย์ที่อเมริกา นี่ พี่รู้มั้ยว่าวิทยาลัยแพทย์ของอเมริกาสอบเข้ายากที่สุด"

ฉงหรงฟังแล้วสะดุ้ง เพราะเหมือนกับใครคนหนึ่งที่เรารู้จัก คนนั้นก็สามารถสอบเข้าวิทยาลัยที่ดีที่สุดของอเมริกาเหนือได้ เรียนสาขาเฉพาะทางที่สอบเข้ายากที่สุดด้วย

จงเงินยกมือโบกไปมาด้านหน้าเธอ "พี่? พี่? พี่กำลังคิดอะไรอยู่นะ"

ฉงหรงได้สติ "อ้อ กำลังคิดว่าคนเก่งขนาดนี้ทำไมถึงยอมรับนายเป็นนักเรียน"

จงเงินกระต๊อบเท้ารัวๆ ทันที "อาเจี!"

"อ่าๆ ล้อเล่นๆ" ฉงหรงรีบปัดหน้าจริงจัง "ที่จริงกำลังคิดว่า... นายมีบุญวาสนาอะไรระดับไหน ถึงสอบเข้าเรียนโทกับคนแบบนี้ได้"

"..." จงเงินตัดสินใจแล้วว่าตลอดทางต่อไปนี้จะไม่คุยกับลูกพี่ลูกน้องคนนี้อีก

ฉงหรงยืมมองจงเงินซึ่งกำลังงอนต๊ิบปอง ยีหัวน้องชายเบาๆ อีกครั้ง แล้วหันหน้ามองออกไปนอกหน้าต่าง

ในที่สุดไอ้หนูที่เอาแต่พูดจ้อก็เงียบไปได้เสียที ฉงหรงตั้งใจว่าจะไม่ล้อเขาอีกแล้ว เธอแค่ต้องการให้เขาหยุดพูด เพราะว่ายู่ดีๆ เธอก็รู้สึกว่ามันน่าเจ็บใจ

วินาทีที่จงเงินพูดถึงศาสตราจารย์คนนั้น เธอกลับคิดถึงเวินเซาซิง ถ้าเวินเซาซิงขยันหน่อย อายุขนาดนี้ได้เป็นศาสตราจารย์ก็มีความเป็นไปได้

ฉงหรงเปิดหน้าต่าง ลมพัดเข้ามาปะทะหน้าทำให้สมองแจ่มใสขึ้นบ้าง
มีคำกล่าวที่ว่าช่วงหนุ่มสาวไม่ควรพบพานเรื่องรักๆ ใคร่ๆ เกินไป เป็นคำพูด
ที่มีเหตุผลมาก

เพียงแต่ว่าตอนนั้นฉงหรงไม่รู้ว่่าออรั่นักวิชาการบนตัวเงินเซ่าซิง
ได้มาจากการที่ตอนเด็กซนและดื้อมาก ถูกทำโทษให้ใช้ฟู่กันคัดตำรา
'เป็นฉ่าก้งมู่' หรือ 'เขียนจินฟาง'* บวกกับการขายเงินอีกกองใหญ่ ส่วน
ท่วงท่าโอ้อ่าสง่างามเอ๋ย อ่อนน้อมถ่อมตนเอ๋ย สุกภาพอ่อนโยนเอ๋ย อะไร
พวกนี้ทั้งหมดก็แค่ใช้ฟู่คนอื่นเล่นๆ เท่านั้น

วันเวลาต่อจากนี้ไป เธอจะมีประสบการณ์ตรงอย่างลึกซึ้ง

* ชื่อตำราการแพทย์แผนจีนและสมุนไพร เป็นฉ่าก้งมู่ เขียนโดยหลี่สี่เอ่จิน เขียนจินฟาง เขียนโดยซุนชือเหมี่ยว
จัดเป็นตำราคลาสสิก

บทที่ 1

"ได้ยินว่าคุณบอกกับคนอื่นว่าคุณชอบผม?"

ยามเช้าของวันหนึ่งในฤดูหนาว แสงแดดเจิดจ้า ฉงหรงกึ่งนั่งกึ่งนอน หยิตาอย่างเกียจคร้านอยู่บนพนักนุ่มๆ ที่ मुखหน้าต่างฝั่งแดดอยู่ ครู่หนึ่ง จิบกาแฟเสร็จแล้วจึงเปลี่ยนเสื้อผ้าออกจากบ้าน พอเปิดประตูก็เห็นประตู ผังตรงข้ามเปิดกว้าง คนงานกำลังขนเฟอร์นิเจอร์เข้าๆ ออกๆ ไม่หยุด แต่ไม่เห็นเจ้าของห้อง

ฉงหรงพิงประตุมองอยู่ครู่ใหญ่ ห้องตรงข้ามไม่มีคนพักมาราวครึ่งปีกว่า ได้ยินว่าเจ้าของห้องเป็นคนอนามัยจัด คนเช่าทั่วๆ ไปยอมรับเงื่อนไขการเช่าที่เช่าใกล้ระดับโรคจิตของเขาไม่ไหว อีกอย่างเขาคงไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ดังนั้นที่ผ่านมาก็ไม่มีคนมาเช่า ไม่รู้ว่าคนที่ย้ายเข้ามาอยู่เป็นเทพระดับไหน ชุมชนคอนโดมิเนียมแห่งนี้แต่ละชั้นมีห้องชุดสองห้อง ที่ผ่านมาห้อง ผังตรงข้ามไม่เคยมีคนมาอยู่ เท่ากับว่าเธอยึดชั้นนี้เอาไว้คนเดียว ทำให้ จงเงินอีกจกมาก

หลายวันให้หลัง ตอนบ่ายฉงหรงออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตในชุมชน หิ้วถุงใหญ่สองใบยืนอยู่ที่ปากประตู ขณะกำลังจะเอื้อมมือออกไปเปิดผ่านประตู หน้าหน้าตัวเอง วินาทีถัดมาทันทีถูกคนเปิดออกจากด้านนอก ผู้ชายคนหนึ่ง

ยืนอยู่ด้านหลังมาน หน้าตาสะอาดสะอาด ดวงตาเรียวยาวดำขลับ
 คู่มือเส้นไหมมาก มือข้างหนึ่งของเขาถือโทรศัพท์มือถือกำลังคุยกับปลายสาย
 มืออีกข้างแหวกผ้ามาน พอเห็นฉงหรงตะลึงจ้องหน้าเขาจึงส่งสัญญาณให้
 เธอเดินไปก่อน เขาจับผ้ามานค้างไว้แล้วขยับตัวออกด้านข้างพลางพูดเบาๆ
 กับโทรศัพท์

ฉงหรงพยักหน้าขอบคุณ เธอเดินออกมาแล้วก็หันกลับไปมองอีก
 แต่ได้เห็นเพียงมือที่กำลังชักกลับไป มือคู่นั้นเรียวยาวมีพลัง ชื่อนี้ชัดเจน
 ดูเรียบเนียนแบบที่ผู้ชายน้อยคนจะมี น่าจะเป็นคนทำงานด้านศิลปะ

ลูกค้ำของซูเปอร์มาร์เก็ตแห่งนี้เกือบทั้งหมดเป็นผู้พักอาศัยในชุมชน
 คอนโดมิเนียม เธออยู่ที่นั่นมาตั้งนาน ทำไมเมื่อมาก่อนถึงไม่เคยเจอผู้ชายเร่ๆ
 เบอร์นี้เลยน้อ

ผ่านไปอีกหลายวัน ตอนเช้าฉงหรงตื่นสาย วันนั้นเธอต้องขึ้นว่าความ
 ผู้พิพากษาท่านนี้เกลียดคนมาสายมาก

หลังจัดแจงตัวเองอย่างลวกๆ เสร็จแล้วก็รีบออกจากบ้าน เพิ่งเปิดประตู
 เดินออกมาก็เห็นประตูลิฟต์กำลังปิดซำๆ เธอจึงรีบวิ่งไปที่ลิฟต์ทันที

คนในลิฟต์คงจะได้ยินเสียงข้างนอกถึงได้รีบยื่นมือข้างหนึ่งมาถัน
 ประตูลิฟต์ซึ่งกำลังจะปิดเข้าหากันซำๆ ฉงหรงเดินเข้าลิฟต์แล้วจึง
 ถอนหายใจอย่างโล่งอก ยังไม่ทันได้พูดขอบคุณก็ตาค้าง ในลิฟต์นอกจาก
 ผู้ชายหนึ่งคนแล้ว ยังมีก่อนชนฟูฟ่องสี่ขาหอบอยู่ด้วย

ฉงหรงกลัวมาเป็นที่สุด ตอนแรกคิดจะออกไปรอลิฟต์ใหม่ แต่ก็
 กังวลว่าคนหนึ่งคนกับหมาหนึ่งตัวซำๆ เธอจะรู้สึกไม่ดี ถึงแม้จะไม่รู้ว่า
 ขามอยด์ตัวที่กำลังแลบลิ้นจ้องหน้าเธอจะรู้สึกไม่ดีหรือไม่ก็ตาม มิหนำซ้ำ
 ตอนนี้อย่างไม่มีเวลาแล้ว เธอจึงได้แต่แข็งใจยืนตัวตรง เบียดตัวชิดผนังลิฟต์
 จ้องสัตว์เลี้ยงสี่ขาอย่างระวังตัว

เวินเข้าชิงมองเธอ ก้มตัวลงลูบขนคอกซามอยด์แล้วตบหัวมันเบาๆ
"เดินลงบันไดไปนะ เตี้ยวจะรอข้างล่าง"

ฉงหรงยิ้มมุมปาก เสียงก็น่าฟังมาก

ก่อนชนฟูฟ่องสีขาวยังวิ่งออกจากลิฟต์ เหลือเพียงเงาร่างขาวๆ
ก่อนประตูลิฟต์จะปิด ฉงหรงเห็นมันวิ่งไปที่ทางหนีไฟ

ถึงเวลานั้นฉงหรงจึงหันหน้าไปมองเจ้าของก้อนชนฟูฟ่องสีขาว กำลัง
คิดจะชมเขาว่าสอนหมามาดี แต่พลันต้องตกตะลึงอีกครั้ง ผู้ชายคนนั้นคือ
คนทำงานด้านศิลปะที่ครั้งก่อนเจอที่ประตูซูเปอร์มาร์เก็ตนี่นา บังเอิญ
ขนาดนี้เชียว เขาก็พักอยู่ในตึกหลังนี้หรือ

ฉงหรงถอนสายตากลับ กะพริบตาถี่ๆ ผู้ชายคนนั้นพิเศษจริงๆ

วันนี้ทุกอย่างราบรื่นมาก ฉงหรงไม่ได้ไปสาย ถึงก่อนเวลาหลายนาทีกี่
ด้วยซ้ำ แต่ทนายฝ่ายตรงข้ามมาสาย วันนี้ทั้งวันเธอจึงอมยิ้มดูผู้พิพากษา
เล่นงานทนายฝ่ายตรงข้ามซึ่งหน้าด่าคร่ำครึยด คำด่าไม่มีซ้ำอีกต่างหาก

เมื่อศาลเลิกแล้ว ฉงหรงยืนรอที่ประตูครู่หนึ่ง ก่อนจะเดินเคียงไหล่
กับผู้พิพากษาคนเมื่อครู่ออกไป "อาจารย์อา ทนายคนนั้นเขาแค่มาสาย
ห้านาทีเท่านั้น ต้องเล่นงานให้ถึงตายเลยหรือ"

"มาสายหนึ่งวินาทีก็ไม่ได้! ยังมีอีกนะ เห็นเอกสารที่เขาส่งขึ้นมาใหม่
พิมพ์เอียงชะงาดนั่น! เขาไม่รู้ว่ามีผมเป็นโอซีดี* ซึ่รุนแรงหรือไง อ่านแล้ว
พะอืดพะอม!"

ฉงหรงกุมหน้าผาก "ที่แรกว่าจะกินข้าวเที่ยงด้วย แต่ไม่เห็นอาการป่วย
ของคุณหนักกว่าเดิม คาดว่าการพูดจาทำทางของหนูก็จะทำให้คุณพะอืดพะอม
พวกเราต่างคนต่างกินดีกว่านะ!"

ท่านผู้พิพากษาพยักหน้า "ก็ดี ตอนเที่ยงมีนัดพอดี"

* โอซีดี (OCD : Obsessive-Compulsive Disorder) หรือโรคย้ำคิดย้ำทำ เป็นอาการทางจิตที่ผู้ป่วยจะมีความคิดซ้ำๆ
ทำให้เกิดความรู้สึกกังวลใจหรือความกลัว จนนำไปสู่การทำพฤติกรรมบางอย่างซ้ำไปซ้ำมาเพื่อลดความกังวลนั้น
เช่น คิดว่ามีสกปรกตลอดเวลาจึงต้องล้างมือบ่อยๆ

ฉงหรงยิ้มบอกลาอีกฝ่าย "เจอกันวันเปิดศาลครั้งหน้าก็แล้วกันค่ะ"

ผ่านไปอีกหลายวัน ช่วงหัวค่ำฉงหรงเลิกงานเพิ่งกลับถึงบ้าน ขณะยืนรอลิฟต์อยู่ชั้นล่างเธอก็เจอผู้ชายคนนั้นเป็นครั้งที่สาม

ลิฟต์ขึ้นๆ หยุดๆ ประตุลิฟต์เปิดๆ ปิดๆ คนเข้าๆ ออกๆ ฉงหรงจ้องตัวเลขที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เดาอยู่ในใจว่าผู้ชายคนนั้นพักอยู่ชั้นไหนกันแน่ แต่แล้วก็รู้สึกหนักใจว่าตัวเองไร้สาระ

เมื่อเธอได้สติอีกครั้ง ในลิฟต์ก็เหลือเพียงเธอกับผู้ชายคนดังกล่าว ขณะที่ตัวเลขชั้นที่ยังติดสว่างอยู่ก็คือชั้นห้องของเธอเพียงดวงเดียว ชุมชนคอนโดมิเนียมแห่งนี้แต่ละชั้นเหมือนกันทั้งหมดคือมีเพียงสองห้อง หรือว่า...

ประตุลิฟต์เปิดอีกครั้ง ฉงหรงเดินออกไปก่อน เธอหยิบลูกกุญแจออกมาเปิดประตูพร้อมกับสังเกตุผู้ชายที่ด้านหลังไปด้วย เขาเดินไปยังประตูฝั่งตรงข้ามจริงๆ ฉงหรงเปิดประตูแล้วจึงหันกลับไปมองอีกแวบก่อนจะปิดประตู ครั้งนี้เห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา เธอแอบพยักหน้าเงิบๆ อยู่ในใจ *ผู้ชายคนนั้นรับสมญานาม 'หนุ่มนวลปานหยก' ได้อย่างเต็มภาคภูมิ*

ถัดไปอีกหนึ่งวัน ตอนสามทุ่มฉงหรงอ่านเอกสารจนเวียนหัว จึงสวมเสื้อคลุมออกจากบ้านไปซูเปอร์มาร์เก็ตเพื่อซื้อขนม

ไม่รู้ว่าทำไมวันนี้ซูเปอร์มาร์เก็ตถึงมีคนเยอะเป็นพิเศษ ตอนที่ฉงหรงเข้าคิวรอจ่ายเงิน ในสมองยังมีภาพเอกสารเมื่อครู่ จนกระทั่งพนักงานเก็บเงินดูจำนวนเงินที่หน้าจอแล้วเตือนเธอว่า "สามสิบเก้าหยวนหนึ่งเหมา*"

ฉงหรงล้วงธนบัตรใบละห้าสิบบหยวนออกจากกระเป๋าส่งให้ พนักงานเก็บเงินตามที่ได้ฝึกมา "มีหนึ่งเหมาไหม"

ฉงหรงส่ายหน้า "ไม่มีค่ะ"

* เหมา เป็นหนึ่งในหน่วยเงินของจีน โดยมีลำดับการเรียงคือหยวน (元) เจียวหรือเหมา (角/毛) และเฟิน (分)

ทันใดนั้นด้านหลังก็มีมือข้างหนึ่งยื่นเหรียญหนึ่งเหมาออกมาวางบนเคาน์เตอร์เก็บเงิน

ฉงหรงก้มหน้ามองมือข้างนั้นชั่วแวบหนึ่ง รู้สึกคุ้นตามาก หญิงสาวหันกลับไปมองเจ้าของมือ *เอ๊ะ! คู่ันตาจริง ๆ*

เธอพยักหน้าเล็กน้อยแสดงความขอบคุณ "ขอบคุณค่ะ"

คนที่ด้านหลังพูดอย่างเนิบนาบไม่ช้าไม่เร็ว "ไม่เป็นไร"

ฉงหรงหิวโยเกิร์ตหลายกล่องออกจากซูเปอร์มาร์เก็ตก็เห็นชามอยด์ตัวนั้นหมอบอยู่ที่ประตูจริงๆ มันหมอบนิ่งอย่างว่านอนสอนเงยรอเจ้าของชนของมันสี่ขาราวหิมะ ทำหน้าคล้ายกำลังยิ้ม มีเด็กสองคนกำลังล้อมดูอยู่

เด็กสองคนที่หุ้มตัวจนเหมือนบ๊องแจ่งสองลูกหน้าตาอยากรู้อยากเห็นยื่นมือออกไปลูบชนชามอยด์อย่างระมัดระวังแล้วดีใจหัวเราะเอิ๊กอ๊ากเสียงหัวเราะดังไปไกลมาก

ฉงหรงยิ้มพลางเดินมุ่งหน้ากลับบ้าน *เป็นเด็กนี่ดีจริงๆ มีความสุขได้ง่ายๆ*

หลังจากวันนั้นฉงหรงไม่เห็นผู้ชายคนนั้นอีกหลายวัน ทุกครั้งที่เธอออกจากบ้านหรือกลับบ้านเห็นประตูฝั่งตรงข้ามปิดอยู่ก็จะคิดว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับผู้ชายคนนั้นก่อนหน้านี้เป็นเพียงความฝันของเธอหรือเปล่า

ส่วนเงิน พักนี้เขาแวะมาหาเธอบ่อยๆ

เธอเลิกงานกลับบ้าน พอเปิดประตูก็เห็นเงินนอนตีแปลงอยู่บนโซฟา กินขนมดูทีวี

ฉงหรงเดินไปเตะขาห้องชายข้างที่ยื่นขวางทาง นั่งลงแล้วจ้องหน้าเขาอยู่นานมาก "สงสัยจังว่าทำไมนายยังอยู่ที่นี้อีก ถูกไล่ออกแล้วหรือไง"

"ไม่มีทาง!" จงเงินชักชากลับ "พักนี้ขอสมผมไปประชุมต่างเมือง ผมเลยถือโอกาสอู้"

ฉงหรงทำงานมาทั้งวัน รู้สึกเพลียทั้งร่างกายและจิตใจ เธอดูหน้าจอทีวี
ปล่อยสมองให้โล่ง ผ่านไปครู่หนึ่งจึงสังเกตเห็นว่าจางเงินเอาแต่จ้องหน้าเธอ
"จ้องทำไม"

จางเงินถามอย่างระมัดระวัง "พี่ ทำไมพี่ยังไม่ไปนอน"

ฉงหรงขมวดคิ้ว "ถามไปทำไม"

จางเงินยิ้มแหยๆ "ก็ไม่มีอะไร เพราะป้าสะก๊วชอบถามผมอยู่นั่นแหละ
ผมเปลอบอกไปว่าพี่ชอบผู้หญิง"

ฉงหรงรีบนั่งตัวตรง ถามอย่างจริงจังว่า "คำพูดเต็มๆ ว่ายังไง พูดว่า
ตอนนั้นฉงหรงชอบผู้หญิงนั่นแหละ ด้านหลังชื่อของฉงเขียนเลขประจำตัว
ประชาชนด้วยมัย แล้วนี่อัดเสียงไว้รึเปล่า"

"เอ่อ..." จางเงินดูออกกว่าอาการโรคบ้งานของพี่สาวกำเริบอีกแล้ว
รู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก "คงไม่มี...ผมแค่พูดว่าพี่อาจจะชอบผู้หญิง"

ฉงหรงถอนใจอย่างโล่งใจ เอนพิงโซฟา "แบบนี้ก็ไม่ใช่ไร เป้าหมาย
ไม่ชัดเจน ไม่มีเวลาที่ชัดเจนด้วย ความเข้าใจต่อคำว่า 'ชอบ' ของแต่ละคน
ไม่เหมือนกัน ดังนั้นประโยคนี้ไม่มีผลผูกมัด แม้ฉงสอนกฎหมาย น่าจะ
เข้าใจ"

จางเงินจับตัวฉงหรงเขย่าอย่างแรง "พี่! ตื่นได้แล้ว! พี่เลิกงานแล้วนะ!"

ฉงหรงผลักน้องชาย "ถ้าคราวหน้ายังกล้าพูดเหลวไหลอีก ฉงไม่มีวิธี
ทำให้นายตายโดยไม่ผิดกฎหมายหนึ่งร้อยวิธี!"

จางเงินกลัวมาก กอดหมอนอิงบิดไปบิดมาบนโซฟาแล้วเปลี่ยนเรื่องคุย
"ผมหิวแล้วอะพี่"

ฉงหรงเปิดแอมป์ สั่งอาหารแล้วโยนมือถือให้เขา "สั่งเอง!"

ระหว่างรออาหาร จางเงินไปนั่งเล่นอินเทอร์เน็ตในห้องหนังสือ ส่วน
ฉงหรงหยิบโน้ตบุ๊กมานั่งทำงานต่อ

ผ่านไปไม่กี่นาทีจางเงินก็โผล่หน้ามามองเธออีก ก่อนจะชี้ไปที่ไอคอน

บนหน้าจอโน้ตบุ๊กแล้วถามว่า "พี่ยังเล่นเกมนี้อยู่อีกหรือ"

ฉงหรงตอบโดยไม่แม้แต่จะหันหน้าไปมอง "ไม่ได้เล่นแล้ว"

เธอไม่ได้เล่นอีกแล้วจริงๆ เพียงเก็บไว้เป็นที่ระลึกเท่านั้น

จงเงินไม่ว่าอะไรอยู่นาน ทำท่าเหมือนไม่อยากรจะพูดแต่ก็ไม่ได้พูด เธอขมวดคิ้วมองอีกฝ่าย "นายเป็นลูกผู้ชายเต็มตัว จะพูดอะไรก็พูดออกมาเลยสิ อ้อๆ อึ้งๆ อยู่นั่นล่ะ"

คราวนี้จงเงินกลับกล้าถามตรงๆ "สาเหตุที่พี่ไม่ยอมมีแฟน เพราะเขาหรือเปล่า"

ฉงหรงรีบปฏิเสธทันที "ไม่ใช่!"

จงเงินเบะปากแล้วพิมพ์ "ผมยังไม่ได้บอกว่าเขาเป็นใครเลย..."

ฉงหรงคว้าหมอนอิงข้างตัวขว้างใส่อีกฝ่าย "จงเงิน อยากตายหรือ"

"ผมยังไม่อยากตาย..." ทันใดนั้นจงเงินก็นึกอะไรขึ้นได้ ทำท่ากระเซอะเข้ามาหาพี่สาว "พี่ๆ ผมแนะนำให้พี่รู้จักกับบอสผมเต็มๆ ผมว่าพวกพี่สองคนเหมาะสมกันมากนะ"

ฉงหรงเลิกคิ้วอย่างเกียจคร้าน "หมอ?"

จงเงินพยักหน้ารัวๆ "ใช่ๆ!"

ฉงหรงทำท่าครุ่นคิดจริงจังอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะกล่าวอย่างเป็นงานเป็นการ "อืม เหมาะสมกันมาก เขาสามารถฆ่าแหละศพฉันทันเจียบๆ หรือไม่ฉันก็ฟ้องหย่าชนิดให้เขาออกจากบ้านตัวเปล่าได้ นายอยากเห็นจุดจบแบบนั้นหรือ"

จงเงินพูดไม่ออก "พี่อย่ามองโลกในแง่ร้ายสุดขีดขนาดนี้สิ บอสนะ ดีจริงๆ นะ! เขายังเลี้ยง..."

วินาทีต่อมาจงเงินก็ถูกฉงหรงเตะออกนอกประตู ทำเอาถุงที่มาส่องอาหารตกใจแทบตาย ก่อนจะทำหน้าที่เห็นใจปลางส่งอาหารในมือให้จงเงิน "อายุยังน้อย อนาคตวัยรุ่นนี่ยังอีกยาวไกล..."

จงเงินรีบอธิบาย "เธอเป็นพี่สาวของผม!"

คุณลุงโบกมือ "เจ้าหนูไม่ต้องอาย ถูกเมียเตะออกจากบ้านไม่นานอาย
หรือก ลุงเคยผ่านมาแล้ว ซ้ออ้างแบบนี้ลุงก็เคยใช้มาก่อน"

จงเงินอึ้งไปทันที "..."

เขาใช้สายตาส่งคนส่งอาหารเข้าไปในลิฟต์แล้วจึงมาเคาะประตูต่อ
"พี่ พี่เปิดประตูหน่อย! ผมเอาข้าวมาส่ง! พี่ไม่หิวเหรอ"

ด้านในไม่มีความเคลื่อนไหว จงเงินจึงนั่งกินข้าวหน้าประตูเสียเลย
กินเสร็จก็ลุกขึ้นยืน เช็ดปากแล้วเริ่มสารภาพ "ผมผิดไปแล้วคร้าบ"

จงหวังได้ยินคำนี้กำลังคิดจะลุกไปเปิดประตูให้เขา ก็ได้ยินด้านนอก
เพื่อเจ็ดด้วยตรรกะวิบัติชุดใหม่

"ผู้หญิงเราต้องรักษานวลสงวนตัวละเนาะ ผมไม่น่าถาม 'ตี๋มัย' อะไร
แบบนี้เลย ผมควรจะลากบอสมาหาพี่โดยตรง ยัดเขาเข้าไปในอ้อมกอดพี่
ต่างหาก! อืม! เอาแบบนี้ก็แล้วกันนะ! กินอืมละ ผมไปก่อนนะ เหลือให้พี่
ครึ่งหนึ่ง แขว่นไว้หน้าประตู หายโมโหแล้วก็ออกมาเอาเอง"

วินาทีนั้นจงหวังแน่ใจแล้วว่าไอ้หนูที่โตขึ้นมาพร้อมกับเธอตั้งแต่เล็ก
ไอ้หนูที่ทำทางเหมือนใส่ซ้อบริสุทธีรักความก้าวหน้าคนนี้ ช่วงที่ตัวเธอ
ไปอยู่เมืองนอกหลายปี เขาโตมาด้วยระบบความคิดที่ผิดทางเสียแล้ว...

อากาศเย็นลงเรื่อยๆ ท้องฟ้าหลายวันนี้ขมุกขมัวคล้ายกับสภาพจิตใจ
ของจงหวัง เพราะว่าทำงานล่วงเวลาจนตึกตื่นทุกวัน เป็นใครก็ต้องรู้สึกแย
เหมือนกัน

วันที่ได้เจอหน้ากับผู้ชายคนนั้นอีกครั้งคือสุดสัปดาห์ หิมะเพิ่งตกหนักไป
จงหวังกลับมาจากกินมื้อกลางวันกับเพื่อน เดินย่ำหิมะอยู่ในเขตชุมชน
เพิ่งเข้าตัวอาคารก็เห็นผู้ชายคนนั้นสวมชุดสากลและรองเท้าหนังกำลัง
ยืนรอลิฟต์ เขาพาดโค้ดแคชเมียร์ตัวใหญ่ไว้ที่แขน มีกระเป๋าดูดีทางสีด้า

ใบหนึ่งอยู่ข้างตัว ดูท่าทางเหมือนเพิ่งกลับมาจากการเดินทางไกล

ฉงหรงเป็นทนายความมานาน เห็นคนแต่งกายแบบทางการมามาก ถ้าไม่ใช่พวกที่อ่อย ก็คือพวกขายประกัน น้อยคนนักที่จะแต่งตัวถึงระดับ สะท้อนสไตล์ของตัวเอง

เธอแอบเหลือบมองเขาหลายครั้ง *ตัดเย็บด้วยมือ หุหุหุ* แต่ไม่รุ่งรัง รสนิยมดีมาก *ว่ากันว่าสีเทาเป็นตัวเลือกอันดับแรกในตู้เสื้อผ้าผู้ชาย เป็นตัวของตัวเอง มีเสน่ห์ตามแบบฉบับ*

เธอเห็นมามากแล้วย่อมรู้ว่าจุดที่สะท้อนเอกลักษณ์ของคนไม่ใช่เสื้อสูทตัวนอก แต่เป็นเสื้อเชิ้ต คอเสื้อเชิ้ตของผู้ชายที่ด้านหน้าเธอคนนี้ได้ขนาดพอดีระดับ ปลายแขนเสื้อโผล่มาครึ่งนิ้วอย่างพอเหมาะ *สมบูรณแบบ*

สายตาของฉงหรงลดต่ำลง กางเกงสแล็กส์ห่อหุ้มขาที่ยาว ปลายขา กางเกงยาวถึงขอบรองเท้าพอดี

ตอนที่เธอเงยหน้าขึ้น เขากำลังขยับคอเสื้อ นิ้วมือเรียวยาวและสะอาด งามเล็กน้อยเห็นข้อนิ้วชัดเจน มือข้างนั้นแกว่งไปมา แกว่งจนหัวใจฉงหรง พองโต รู้สึกเข็ญที่ต้องร้องขอชีวิต

มองต่อไปไม่ได้แล้ว ดูต่อไปไม่ได้แล้ว! สติสัมปชัญญะของฉงหรง กำลังเตือนตัวเองไม่หยุด แต่ดวงตากลับอาลัยอาวรณ์ไม่ยอมเลื่อนพ้นออกไป หลายวินาทีให้หลังเธอรวบรวมพลังหันตัวกลับ ตัดสินใจออกไปอำหิมะ สักครู่ให้สติแจ่มใสเสียก่อน

พอดีกับที่ประตูลิฟต์เปิดออก หางตาเวินเซ่าซิงเหลือบมองคนด้านหลัง ที่เหมือนกลมพัดม้วนออกไป เขายิ้มแล้วเดินเข้าไปในลิฟต์

เวินเซ่าซิงกลับถึงบ้านอาบน้ำ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้วก็ออกจากบ้านอีกครั้ง ขณะเดินผ่านสวนดอกไม้ของชุมชนก็เห็นเพื่อนบ้านคนใหม่สวมชุดลาลองย่ำหิมะอย่างโมโหอยู่ข้างกลุ่มเด็กน้อยที่กำลังเล่นหิมะกันอย่าง

สนุกสนาน ท่าทางต่างกันมากกับผู้หญิงเก่งความมั่นใจสูงที่เจอเวลาเลิกงาน
เกือบทุกวัน

เขาดูอยู่ครู่หนึ่ง ยิ้มแล้วเดินออกไป

หิมะตกสะสมอยู่บนถนน เพราะอุณหภูมิต่ำมากจึงจับตัวเป็นน้ำแข็ง
อย่างรวดเร็ว เวินเซ่าซิงไม่ได้ขับรถ เขาโดยสารรถไฟใต้ดินหลายต่อ
จนมาถึงย่านเฉิงหนาน

หลังจากจากรถไฟใต้ดิน เดินต่ออีกช่วงหนึ่งจึงมาถึงหน้าบ้าน
แบบเรือนสี่ประสาน* ยังไม่ทันได้เดินเข้าไปด้านในก็ได้กลิ่นหอมของ
ตัวยาสมุนไพร ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บยิ่งส่งกลิ่นเด่นชัด เขายืนอยู่ที่
ปากประตูดมกลิ่นหอมของตัวยาอยู่ครู่หนึ่งจึงเคาะประตู

เคาะสามครั้งแล้วเวินเซ่าซิงก็ไม่เคาะอีก เขายืนรอหนึ่งๆ ครู่หนึ่ง
สักพักประตูก็เปิดออกจากด้านใน เขายิ้มแล้วร้องเรียกอีกฝ่าย "คุนย่า"

หญิงชราผมสีเงินทั้งศีรษะแต่สีหน้าสดใสดูแข็งแรงกระฉับกระเฉง
เรียกเขาเข้าไปในบ้าน "กลับมาแล้วหรือ เดาแล้วว่าต้องเป็นแกแน่ๆ คนอื่น
เคาะประตู ไม่มีใครมีความอดทนอย่างนี้หรอก ทนรอไม่ได้ แต่แกน่าจะรู้ว่า
ย่าอายุมาก เดินช้า"

เวินเซ่าซิงปิดประตู โอบบ่าหญิงชราอย่างสนิทสนม ประคองเธอ
เดินเข้าไปด้านใน "อืม ผมมาถึงตอนเที่ยง เลยมารอข้าวกิน แล้วก็มารับ
...รับหมาด้วย"

คุนย่าเวินฟังแล้วก็หัวเราะ "อะไรกัน ทำอย่างกับพวกเราไม่รู้ว่
มันชื่อ 'รุ่งอีรุ่ง' (ขอทางหน่อย) พอปุ้เรียกชื่ออาคนเล็กของแกก็เห็นมัน
วิ่งหางบั้นไปหาแล้ว แกนี่ทำไม่ยังซุกซนเหมือนตอนเด็กๆ อีก"

"ฮ่าๆๆ แล้วปู่ล่ะครับ"

* เรือนสี่ประสาน เป็นรูปแบบการจัดเรียงเรือนหมู่ของชาวจีนสมัยโบราณที่มีส่วนลานกว้างตรงกลาง ล้อมรอบด้วย
อาคารที่หันหน้าเข้าหาลานทั้งสี่ด้าน

"ป้าไม่สบาย ญาติผู้พี่ของแกเลยแวะมาเอายา ปู่เองก็อยู่ในบ้าน
คุมอาคนเล็กของแกตั้มยาอยู่"

เวินเช่าซิงเลิกคิ้ว "เชียวจื่อยวนก็อยู่นี่หรือ"

เวินรั้ง...อาคนเล็กของเวินเช่าซิงเป็นลูกที่เกิดตอนแก่ของผู้เฒ่าเวิน
อายุมากกว่าเวินเช่าซิงไม่เท่าไรหรอก แม้ว่าทั้งสองคนมีศักดิ์เป็นอาหลานกัน
แต่โตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก เล่นกันหัวหกกันชีวิต มีปู่คอยดูแลจนโต เวินเช่าซิง
ไม่เคยเรียกเขาว่า 'อา' แม้แต่ครั้งเดียว หลายปีก่อนเวินรั้งอายุยังน้อยแต่
พอมีชื่อเสียงอยู่บ้างในวงการแพทย์แผนจีน ไม่รู้ว่าถูกระงับหรือระงับเพราะที่อื่น
จิตใจถึงหลบไปพักที่วัดแห่งหนึ่งบนภูเขา วันๆ เอาแต่กินแล้วก็นอนรอ
ความตาย อาจเป็นเพราะว่ากินๆ นอนๆ นานๆ ไป ทางวัดเริ่มไม่พอใจ เขา
จึงชวนป้ายารักษาคนป่วยบนภูเขา ไม่สนใจว่ากิจการจะดีหรือไม่ดี
วันๆ ว่างจัด ผู้อาวุโสสกุลเวินสั่งสอนวิชาแพทย์ให้เขาด้วยตัวเอง เวินรั้ง
จึงเชี่ยวชาญการแพทย์มาก เวลาผ่านไปนานเข้าชื่อเสียงเริ่มขจรกระจาย
มีคนป่วยมาหาเขาเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนเดินทางข้ามอำเภอข้ามมณฑลมา
เงินที่หาได้เขาถวายให้วัดทั้งหมด ถือว่าชดเชยค่าข้าว มีมากเกินก็ถือว่า
เป็นเงินค่ารูปค่าน้ำมนต์ตะเกียงไป

ขึ้นเขาคราวนี้อยู่นานหลายปี เวินเช่าซิงใช้แผนชี่โกงหลอกให้อา
ลงจากดอยมาได้ จากนั้นอีกฝ่ายก็ไม่สามารถหลบหนีไปได้อีก

พอเวินเช่าซิงเดินเข้าไปในห้องก็หัวเราะ แม้ว่าเวินรั้งยังหนุ่ม แต่
ในวงการแพทย์แผนจีนชื่อของเขาก็พอน้ำหนักอยู่ไม่น้อย ต้องมานั่งยองๆ
อยู่หน้าเตา ใช้พัดคอยคุมไฟในเตา หน้าเบื่อนคราบขี้เถ้าดำๆ ยังมีปู่ที่ดำ
จนตัวสั้นอยู่ข้างๆ อีก ทำให้เวินเช่าซิงเห็นแล้วอารมณ์ดี

ผู้เฒ่าเวินชราแล้วแต่ยังแข็งแรง บารมียังเต็มเปี่ยม เวลาดำคนก็
เปี่ยมด้วยพลัง "หลายปีนี่ไม่มีความก้าวหน้าแม้แต่หน่อย! วิชาที่สอนไป
ก็ลืมหืม! แคตั้มยายังตั้มไม่เป็น! รู้แหละตอนนี้แกมีชื่อเสียงแล้ว งานแบบนี้

ไม่ต้องทำเอง"

ห่างออกไปไม่กี่ก้าว เชี่ยวฉือยวนญาติผู้พี่ของเวินเซ่าซิงกับสุยอ้อผู้เป็นภรรยาดูไปยิ้มไปตลอดเหตุการณ์

แม่ของเวินเซ่าซิงกับแม่ของเชียวฉือยวนเป็นพี่สาวน้องสาวแท้ๆ ร่วมแม่เดียวกัน ทั้งสองคนโตมาด้วยกัน ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็เป็นรุ่นเมตกันอีกจึงสนิทกันมาก

เวินเซ่าซิงเพิ่งเหยียบเท้าเข้าบ้านก็เจอก่อนสี่ชาวฟุงเข้ามาหา เขาหัวเราะพลางลูบตัวมันอยู่นานมาก หนึ่งคนหนึ่งหมารวมตัวเป็นก้อนต่อหน้าผู้ชม

เวินรุ่งได้ยินเสียงคนเคลื่อนไหวจึงเงยหน้ามอง แต่ยังไม่ทันเห็นอะไรก็ถูกตวาดเสียงดังจนต้องก้มหน้าลงอีก

"ดูไฟ! ดูไฟดิ้ๆ!"

เวินเซ่าซิงมองอย่างอารมณ์ดี ดีใจกับตัวเองอีกครั้งที่ตอนนั้นเลือกเรียนแพทย์แผนปัจจุบัน รู้สึกว่าเป็นการตัดสินใจอันชาญฉลาด

ในที่สุดยาหลายชุดก็ต้มเสร็จด้วยเลือดและน้ำตาของเวินรุ่ง ตอนที่เชียวฉือยวนรับยามาจากมือเวินรุ่งก็ไม่ลืมแทงอีกหนึ่งแผล "พักนี้คงจะต้องมารบกวอนเอาเล็กน้อยๆ ละนะ"

เวินรุ่งมองรอยยิ้มที่มุมปากเชียวฉือยวน ยิ่งได้ยินคำว่า 'เอาเล็กน้อย' ก็ตาโตทันที หัวสั่นด้วยความกลัว

ผู้เฒ่าเวินไม่เพียงไม่คำนึงถึงหน้าตาของดาวรุ่งวงการแพทย์แผนจีนผู้นี้ แต่ยังดูค่าเข็มงวดตลอดเวลา สุดท้ายยังสั่งการบ้านอีกด้วย "เดี๋ยวไปคัดเป็นฉ่างกั๋งมู่หนึ่งรอบ!"

เวินรุ่งอยู่นอกบ้าน อยู่ต่อหน้าคนอื่นมีคนยกย่องนับถือ แต่ตอนนี้ทำหน้าที่คล้ายจะร้องไห้อ่อนวอนแบบไม่คำนึงถึงภาพลักษณ์ตัวเอง "พ่อ! ผมโตขนาดนี้แล้ว ทำไมยังจะลงโทษคัดตำราอีก"

เวินเซ่าซิงกลืนหัวเราะไม่ไหว เผลอซำก้าก็ออกมา

เวินร้งรูกกลับทันที "ยังกล้าหัวเราะอีก ถ้าไม่ใช่เพราะแกหลอกฉันกลับมา ฉันก็ไม่ต้องมาถูกด่าทุกวันหรอก!"

เวินเซ่าซิงอมยิ้ม ย้อนถามด้วยน้ำเสียงราบเรียบ "แบบนี้แสดงว่ายังคิดจะกลับขึ้นเขาก็กินนะ"

พอเวินเซ่าซิงพูดแบบนี้ เวินร้งก็รู้แล้วว่าเสียเปรียบ ตอนนั้นตัวเองหนีออกจากบ้านเงิบๆ ผู้เฒ่าเวินโมโหจนล้มป่วย ไม่ต้องการฟังเรื่องนี้ที่สุด

เหมือนที่คิดไว้ไม่ผิด วินาทีต่อมาชายชราก็ขมวดคิ้ว "คัดสองรอบ! คัดไม่เสร็จห้ามออกจากบ้าน!"

เวินร้งถลึงตาใส่เวินเซ่าซิง เวินเซ่าซิงยิ้มตาหยีจ้องตอบ

เวินเซ่าซิงพารั้งอี่ร้งมาด้วยจิ้งหรีดไฟใต้ดินไม่ได้ หลังกินอาหารเย็นแล้วจิ้งหรีดจื่อยวนก็กลับไป หิมะตกถนนลื่น เชี่ยวจื่อยวนจึงซัดซำๆ พวกเขาหาเรื่องสัพเพเหระมาคุยกัน

"คุณป้าเชี่ยวชาญไม่สบายอีกแล้วหรือ"

"ก็แบบเดิมนั้นแหละ พักนี้อากาศเริ่มเย็น อากาาก็มากหน่อย"

"เดี๋ยวไว้มีเวลาจะไปเยี่ยมนะ"

เชี่ยวจื่อยวนนึกอะไรขึ้นได้ "หลายวันก่อนหลินเฉินติดต่อมา"

เวินเซ่าซิงรับคำอย่างใจลอย ตอนนั้นเขาเพิ่งกลับเงิน หลินเฉินก็เดินทางไปอเมริกา ตั้งแต่นั้นก็เอาแต่หลบหน้า ค่อยๆ ติดต่อกันน้อยลง เห็นอีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยา เชี่ยวจื่อยวนก็ตามใจ "เขาถามถึงเพื่อนหลายๆ คน แต่ไม่ได้ถามถึงนาย"

ตั้งแต่เล็กเวินเซ่าซิงก็ถูกญาติผู้มั่งคั่งตีเป็นพี่ชายตัวแสบคนนี้แกล้งบ่อยๆ นานวันเข้าเลยมีภูมิต้านทาน หันหน้าไปถามยิ้มๆ ว่า "ข้อหนึ่งผมไม่ใช่แม่เขา ข้อสอง ไม่ใช่คนในดวงใจเขา ไม่พูดถึงก็เป็นเรื่องปกติ"

“เราสองคนรู้จักกันมาหลายปีแล้วนะ
ตอนนี้เป็นเพื่อนบ้านกันก็ควรสนิทสนมกันให้มากๆ ใช่มั้ย”
จงทรงเหมือนก้างปลาติดคอ กินไม่ลง
“เราสองคนแค่รู้จักกันนานแล้ว แต่ขาดการติดต่อกันไปนานมาก
ใช้มือข้างเดียวก็นับจำนวนครั้งที่เราเจอกันได้ ความจริงเราไม่สนิทกันเลย”
เขินเซ่าซิงได้ข้อสรุปว่า “เพราะว่าไม่สนิท คุณถึงเอาแต่หลบหน้าผม?”
อาการปากกับใจไม่ตรงกันติดตัวผู้หญิงมาตั้งแต่เกิด
จงทรงปฏิเสธตามจิตใต้สำนึก “เปล่าๆ”
ชายหนุ่มไม่สนใจ ยังพูดต่อไป
“ก็แค่ผมรู้ว่าคุณชอบผมเท่านั้นเอง ชายโสดหญิงโสด
ผมว่าเรื่องนี้ไม่มีอะไรที่ทำให้รู้สึกไม่ดี ไม่ใช่เรื่องน่าขายหน้า...”

เพราะประโยค ‘ไม่ชอบนาย ซอหม่อ’
ที่พูดไปด้วยความพลั้งปากเพื่อปฏิเสธรักหนุ่มนิติศาสตร์คนหนึ่ง
ทำให้ ‘จงทรง’ ตัดสินใจหนีไปต่างประเทศเพราะกลัว ‘หม่อ’ ที่ถูกพาดพิงถึง
จะมาคาดคั้นเอาความจริงใจของเธอกระดาถาย
คิดไม่ถึงว่าเวลาผ่านไปหลายปี หลังจากกลับมาไม่ทันไร
‘เขินเซ่าซิง’ คนที่เธอหลบหน้าแทบตายดันมาปรากฏกายอยู่ในห้องพักห้องตรงข้าม!
มีหน้าขำน้องชายสุดที่รักของเธอยังเป็นนักศึกษาแพทย์ในความดูแลของเธอ
ด้วยเหตุนี้สถานะ ‘เพื่อนบ้าน’ และ ‘อาจารย์กับผู้ปกครองนักศึกษา’
จึงทำให้ทั้งสองได้กลับมา ‘พัวพัน’ ความสัมพันธ์...
และถึงตอนนี้ต่อให้เธออยากจะหนีหน้าเขาอย่างไร
ก็ไม่อาจหนีหัวใจตัวเองที่คอยพรั้งเรียกหากันและกัน
เพราะสายลมแห่งพรหมลิขิตได้พัดพาความสุขเล็กๆ
ให้ก่อตัวขึ้นแล้วในหัวใจของเขาและเธอ...

ขอบคุณมา
อบอุ่นหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2804-9

9 786160 628049

ราคาชุดละ 669 บาท